

højtærede Finansminister skulde være Finansminister, kendte man jo i Tjenestemandskredse denne højtærede Minister fra tidligere Tider. Navnlig fra Perioden 1920—24 havde man Erfaringer angaaende den højtærede Finansministers Politik, og disse Erfaringer var ikke af den lysteligste Art, thi den højtærede Finansminister havde allerede i den foregaaende Periode gjort sig bekendt ved sine Nedsættelser af Tjenestemændenes Indtægter. Man havde derfor bange Anelser med Hensyn til, hvad Fremtiden vilde bringe. Men disse bange Anelser blev mere end bekræftet, de blev overgaaet, da Regeringens Forslag om Tjenestemandslønningerne et Par Maaneder efter blev fremsat. Jeg tør nok sige, at Nedsættelser til det Beløb, der blev foreslaaet fra Regeringens Side, var mere, end man havde ventet, og der blev, som den ærede foregaaende Taler sagde, brugt mange stærke Ord derom. Venstre har jo altid været modvilligt overfor Tjenestemandslønningerne, og navnlig i de senere Aar har denne Modvillie været stærkt udpræget. De Konservative har paa dette som paa flere andre Omraader dette Princip: til den ene Side den ene Gang, til den anden Side den anden Gang. Saaledes støttede de den Ordning, der blev gennemført med Hensyn til Konjunkturtillæget under den foregaaende Regering. Den fandt jo Tilslutning fra konservativ Side, og vi paa-skønner denne Tilslutning, men vi maa i allerhøjeste Grad beklage, at det konservative Parti nu er gaaet til den anden Side, er gaaet over til Venstres Standpunkt i Princippet, for saa vidt angaar Spørgsmaalet om en Nedsættelse af Tjenestemændenes Lønninger. De er, forekommer det os, ogsaa i Uoverensstemmelse med sig selv, naar man sammenligner deres Stilling til dette Spørgsmaal forud for Valget sidste Efteraar med den Stilling, de nu indtager. Tjenestemændene havde ganske sikkert — og med Rette — ventet noget andet fra konservativ Side, og Skuffelsen over dette Partis Stilling er stor i Tjenestemandskredse. De havde ventet, at dette Spørgsmaal i det hele taget kunde have været udsat til Foraaret 1928, og de havde Grund til at vente af de tre Partier, som vedtog Lønningsordningen i 1925, at der ikke skulde blive foretaget nogen Ændring paa det Punkt før 1928. De Konservative har altsaa ment det rigtigt og forsvarligt overfor denne store Kreds af Befolkningen at gaa bort fra det, som de gik ind for i 1925, før det Tidspunkt kom, da man kunde vente, at der skulde ske Forandring.

I Modsætning til disse to Partier har

Socialdemokratiet vedkendt sig den Stilling, som det indtog i 1925. Vi holder vore Løfter til Tjenestemændene fra den Gang og mener, at der fra vor Side er indgaaet Forpligtelser overfor Tjenestemændene, som vi ikke ensidigt kan forandre.

Man har paaberaabt sig Statens finansielle Stilling, mere ganske vist for nogle Maaneder siden end i den sidste Tid, da Statens finansielle Stilling er blevet almindelig kendt af Befolkningen: Jeg tror nok, det er den almindelige Opfattelse, at Statens finansielle Stilling for Øjeblikket og noget ud i Fremtiden er af en saadan Art, at der ikke i den er nogen virkelig reel Begrundelse for den urimeligt store Nedsættelse, som er vedtaget af de to Partier i Folketinget. Man har saa fra den Side inddraget Spørgsmaalet om Samfundets økonomiske Stilling i det hele taget i Debatten, og det er jo noget, enhver maa indrømme, at Samfundet er inde i betydelige økonomiske Vanskeligheder; jeg tror dog ikke, disse Vanskeligheder er saa betydelige, at de nødvendiggør dette „Forskud“ fra Tjenestemændenes Side, som man nu ynder at kalde det.

Den ærede foregaaende Taler udtalte, at Statstjenestemændenes Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg sandsynligvis vilde være gaaet ned allerede fra 1. Oktober i Aar, naar det nye Pristal kommer til at foreligge. Jeg tror, det ærede Medlem har Ret deri, og der er vist en Mulighed for, at det yderligere vil falde ogsaa ved det følgende Pristals Fastsættelse. Jeg kan ikke forstaa det Jag, som man fra Regeringens Side har med denne Nedsættelse. Jeg ved nok fra Perioden 1920—24, at den højtærede Finansminister har en Tendens til at kræve Nedsættelse for Tjenestemændene, før Pristallet foreligger; blot han kunde skimte, at der var Udsigter i den Retning, stillede han allerede den Gang paa Grundlag af disse Udsigter Forslag om Nedsættelser. Det er det samme, der nu sker; han kan ikke vente, til Pristallet viser den virkelige Stilling, han maa absolut have det straks, pr. omgaaende, for ellers kan Statskassen ikke klare sig. Dette er, hvad alle vil indrømme, ikke rigtigt, Statskassen klarer sig, saaledes som Situationen foreligger i Øjeblikket i hvert Fald, tilfredsstillende.

Med disse Betragtninger er vor Stilling til det foreliggende Lovforslag givet. Vi maa modsætte os det, og vi mener, at Vedtagelsen af det vil være ubillig overfor Tjenestemændene — det er det mindst stærke Udtryk, jeg kan bruge. Dette Nedsættelseslovforslag har ganske samme Karakter som de Nedsættelseslovforslag, der